

13

2020.41.hét
hétfő 120-130

IV. A Szentírás kánonja

120 Az Egyház az apostoli hagyomány alapján tudta megítélni, hogy mely írásokat kell fölvennie a szent könyvek jegyzékébe. [\[97\]](#) E teljes jegyzéket nevezték a Szentírás "kánonjának". E szerint az Ószövetség 46 (vagy ha Jeremiás könyvét és a Sirmalmakat egy könyvnek vesszük, akkor 45), az Újszövetség 27 könyvből áll: [\[98\]](#)

Az Ószövetség: Teremtés könyve, Kivonulás könyve, Leviták könyve, Számok könyve, Második Törvénykönyv, József könyve, Bírák könyve, Rut könyve, Sámuel I--II. könyve, Királyok I--II. könyve, Krónikák I--II. könyve, Ezdrás könyve, Nehemiás könyve, Tóbiás könyve, Judit könyve, Eszter könyve, Makkabeusok I--II. könyve, Jób könyve, Zsoltárok könyve, Példabeszédek könyve, Prédikátor könyve, Énekek éneke, Bölcsesség könyve, Sirák fia könyve, Izajás könyve, Jeremiás könyve, Sirmalmak könyve, Bárak könyve, Ezekiel könyve, Dániel könyve, Ozeás könyve, Joel könyve, Ámosz könyve, Abdiás könyve, Jónás könyve, Mikeás könyve, Náhúm könyve, Habakuk könyve, Szofoniás könyve, Aggeus könyve, Zakariás könyve, Malakiás könyve.

Az Újszövetség: Máté evangéliuma, Márk evangéliuma, Lukács evangéliuma, János evangéliuma, Apostolok Cselekedetei, Rómaiaknak írt levél, Korintusiaknak írt I--II. levél, Galatáknak írt levél, Efezusiaknak írt levél, Filippieknek írt levél, Kolosszeieknek írt levél, Tesszalonikaiaknak írt I--II. levél, Timóteusnak írt I--II. levél, Titusznak írt levél, Filemonnak írt levél, Zsidóknak írt levél, Szent Jakab levele, Szent Péter I--II. levele, Szent János I--III. levele, Szent Júdás levele, Jelenések könyve.

AZ ÓSZÖVETSÉG

121 Az Ószövetség a Szentírás el nem hagyható része. Könyveit Isten sugalmazta és maradandó értékük van, mert a régi szövetség soha nem lett visszavonva. [\[99\]](#)

122 "Az Ószövetség üdvrendje leginkább arra irányult, hogy a mindenség Megváltójának, Krisztusnak (...) eljövetelét előkészítse." Jóllehet az Ószövetség könyvei "kevésbé tökéletes és időhöz kötött mozzanatokot is tartalmaznak", mégis Isten üdvözítő szeretetének pedagógiáját tanúsítják: "bennük az Istenről szóló fenséges tanításoknak, az üdvösségre vezető életbölcsességnek és az imádságnak

csodálatos kincsei találhatóak, s végül bennük rejlik üdvösségünk misztériuma". [\[100\]](#)

123 A keresztények úgy tisztelik az Ószövetséget, mint Isten igazi Szavát. A gondolatot, hogy az Ószövetséget el kell hagyni, mivel az Új fölöslegessé tette (markionizmus), az Egyház mindig erőteljesen visszautasította.

AZ ÚJSZÖVETSÉG

124 "Isten igéje, mely Isten ereje minden hívő üdvösségére, az Újszövetség könyveiben csodálatos szépségben jut el hozzánk és mutatja meg erejét." [\[101\]](#) E könyvek nyújtják az isteni kinyilatkoztatás végső igazságát. Központi témájuk Jézus Krisztus, Isten megtestesült Fia, az Ő cselekedetei, tanítása, szenvedése és megdicsőülése, továbbá Egyházának kezdete a Szentlélek irányítása alatt. [\[102\]](#)

125 Az evangéliumok az összes szent könyv szívéét alkotják mint "a Megtestesült Ige, Megváltónk életének és tanításának fő tanúi". [\[103\]](#)

126 Az evangéliumok kialakulásában három periódust különböztethetünk meg:

1. Jézus élete és tanítása. Az Egyház szilárdan vallja, hogy a négy evangélium, "melyek történetiségét határozottan állítja, hűségesen adja tovább mindazt, amit Jézus, Isten Fia földi életében az örök üdvösségért cselekedett és tanított mennybevétele napjáig".

2. A szójhagyomány. "Az apostolok az Úr mennybemenetele után mindazt, amit Ő mondott és cselekedett, hallgatóiknak azzal a teljesebb megértéssel adták át, melyet ők Krisztus dicsőséges eseményeinek tapasztalatából és az igazság Lelkének fényénél kaptak."

3. Az írott evangéliumok. "A szent szerzők pedig úgy írták meg a négy evangéliumot, hogy a nagy szóbeli vagy írásos hagyományokból egyes részeket kiválogattak, másokat egybevonak vagy az egyházak állapotára való tekintettel fejtettek ki, megtartva továbbra is az igehirdető formát, de mindig úgy, hogy Jézusról csak a színtiszta igazat közöljék velünk." [\[104\]](#)

127 A négyféle evangélium az Egyházban sajátos helyet foglal el, miként a liturgiában iránta tanúsított tisztelet és az a páratlan vonzása bizonyítja, melyet a szentek minden időben éreztek:

"Nincs nagyobb, sem jobb, sem drágább, sem ragyogóbb tanítás, mint az Evangélium olvasása. Azt nézzétek, azt tartsátok meg, amit Urunk és Mesterünk, Krisztus szavakkal tanított és példájával megvalósított." [\[105\]](#)

"Imádságaimban mindenekfölött az evangélium foglalkoztat; benne találok meg mindazt, amire szegény lelkemnek szüksége van. Benne mindig új világosságot, rejtett és titokzatos értelmeket fedezek föl." [\[106\]](#)

AZ Ó- ÉS AZ ÚJSZÖVETSÉG EGYSÉGE

128 Az Egyház az apostoli időktől kezdve [\[107\]](#) és később egész Hagyományában az isteni terv egységét a két szövetségben a tipológia segítségével világította meg. A tipológia Isten Ószövetségben végrehajtott műveiben előképét látja annak, amit Isten később az idők teljességében megtestesült Fia személyében beteljesített.

129 A keresztények tehát az Ószövetséget a meghalt és föltámadott Krisztus fényénél olvassák. Ez az előképi olvasás mutatja meg az Ószövetség kimeríthetetlen tartalmát, de nem kell meglepednie arról, hogy az Ószövetségnek megvan a maga saját kinyilatkoztatás-értéke, amit maga az Úr is elismert. [\[108\]](#) Egyébként az Újszövetséget is az Ószövetség fényénél kell olvasni. Az őskeresztény katekézis állandóan visszanyúlt hozzá. [\[109\]](#) Egy régi mondás szerint az Újszövetség az Ószövetségben van elrejtve, az Ószövetség az Újszövetségben tárul föl: így valósul meg, hogy "in Vetere Novum lateat, et in Novo Vetus pateat..." (az Óban az Új rejtőzik, és az Újban az Ó föltárul). [\[110\]](#)

130 A tipológia az isteni terv előretörését jelenti a maga beteljesedése felé mindaddig, míg végül "Isten lesz minden, mindenben" (1Kor 15,28). Így például a pátriárkák meghívása és az Egyiptomból való kivonulás nem veszíti sajátos értékét Isten tervében amiatt, hogy csak közbülső állomások.